

[Lasse Budtz]

tillige presset fra en bred gruppe af USAs egne politikere, samt den omstændighed, at FN's 2. ekstraordinære nedrustningsgeneralforsamling begynder i New York på mandag. Fredsbevægelsernes rolle bør heller ikke undervurderes i denne forbindelse. De er et naturligt fundament for den udenrigspolitiske udvikling, der synes at være antydninger af.

Både USA og Sovjet har fremsat forslag om nedskæringer eller fastfrysning af de strategiske kernevåben, der ellers dagligt øges i antal. Ingen af de to supermagters forslag er tilfredsstillende, men det var næppe heller at vente, og det bliver de øvrige landes og partiers opgave at lægge pres på de to regeringer for at sikre, at man opnår et egentligt konkret resultat.

Forhandlingerne om nedskæringer af de europæiske mellemdistanceraketter fortsættes, og et detaljeret amerikansk forslag om beskæringer af de konventionelle våben, der forhandles ved en helt tredje instans i Wien, er bebudet. I mellemtiden har USA lovet at respektere den aldrig ratificerede SALT II-aftale. Det forbliver stadig en gåde, hvorfor man godt kan efterleve, men ikke ratificere denne aftale.

Man bør opnå resultater på alle de felter, jeg har nævnt her, og man bør også forsøge at begrænse våbenhandelen, der er større end nogen sinde. Den såkaldte Palmekommission har i disse dage offentliggjort sin betænkning, hvori man bl.a. foreslår en europæisk kernevåbenfri zone. En sådan plan har helt selvfølgelig socialdemokratiets store sympati, også fordi en nordisk kernevåbenfri zone efter vor mening skal ses i et større europæisk perspektiv.

Socialdemokratiet mener, at der som følge af mange af de problemstillinger, jeg her har opridset, ikke er noget alternativ til dansk udenrigspolitik. Ikke en europæisk union, men i høj grad et europæisk samarbejde. Ikke en europæisk forsvarsmagt, men i høj grad en europæisk deltagelse i det vestlige sikkerhedspolitiske samarbejde. Ikke en ensidig udenrigspolitik, men i høj grad en politik, der fortsat medinddrager samarbejdet med de øvrige nordiske lande og fastholder det yderst nødvendige samarbejde med udviklingslandene ud fra ønsket om at samarbejde. Dette samarbejde er afgørende nød-

vendigt. Derfor skal Danmark fastholde sin selvstændige udenrigspolitik.

Det bør vi også gøre i de kommende uger og måneder, hvor vi i særlig grad skal deltage i et forpligtende forsøg på samarbejde.

Ninn-Hansen (KF):

Der var noget velgørende ved at høre udenrigsministerens redegørelse. I en politisk situation præget af forvirring, selvopgivelse og konflikter om detaljer har udenrigsministeren givet os en, synes jeg, meget klar redegørelse for de spørgsmål, der er af vital betydning for vor nation, og han har gjort det på en parlamentarisk baggrund, der har virkelig vægt.

Jeg skal ikke forsøge at gennemgå de samme problemer, som udenrigsministeren har gennemgået. Hvorfor skulle jeg gøre det, når jeg er enig? Tonen kunne måske være lidt forskellig på nogle punkter, men det er jo ikke det væsentlige. Det væsentlige er den politik, der ligger i redegørelsen, og herom er der, så vidt jeg kan se, ingen forskel. Jeg kan endda sige, at hvis vi skulle have været i den situation, at f.eks. en konservativ udenrigsminister havde holdt tale her i dag om de samme spørgsmål, så tror jeg, man ville have haft meget svært ved at se forskel på, hvad han sagde, og hvad den nuværende udenrigsminister har sagt. Det skyldes den enighed, der er om de afgørende politiske spørgsmål.

Derfor skal jeg alene komme med nogle bemærkninger om Danmarks fredsbevarende opgave, om vort arbejde for at sikre demokratiske rettigheder over for diktaturstaterne og om vores solidaritet med andre vestlige lande.

Udenrigsministerens udtalelser om den amerikanske præsidents bestræbelser for at opnå en begrænsning af kernevåben var positive og rigtige. De var rensset for de noget bedrevidende udtalelser, vi har set andre ministre fremsætte i relation til den amerikanske præsident – formentlig uden at det har gjort noget særlig stort indtryk. De udtalelser, udenrigsministeren fremsatte, var efter min opfattelse egnede til på landets vegne at yde et langt bedre bidrag til fredelige løsninger end de demonstrationer og udtalelser fra forskellige bevægelser, der alt for ofte inddrager politiske holdninger, der intet har at gøre med virkelige og ægte bestræbelser for